

govori o samoj bici, i jedan mletački izvor: *Chronicon parvum ambrosianum* od Dandola.¹⁸ Oni se u svemu ne slažu, a Dandolo neke stvari i prešućuje. Prema Ambrozijanskoj kronici Mlečani su čuvši, da Lamba Doriya ide sa 85 galija prema Jadranskom moru, opremili brzo brodovlje od 95 galija i stavili mu na čelo Andriju Dandola; on dođe u Korčulu i tu je čekao genoveško brodovlje. Ono uistinu naiđe i tada dođe 17. rujna do pomorske bitke. Ferretus Vicentinus pripovijeda to malo drukčije. Po njemu su također Mlečani, čuvši za pravac Dorijeve plovidbe, brzo otpremili brodovlje i htjeli su predusresti Genovežane u namjeri, da prije njih dođu u luke istočnog Jadranskog mora, ali je Doriya bio brži i silom je oteo Korčulu, gdje je upravo gusarski ognjem i mačem plijenio; tek poslije ove Dorijeve okupacije dođe mletačko brodovlje pred Korčulu, a Doriya ugledavši ga zapovjedi svojim ljudima, zabavljenim pljačkom, da izađu na brodovlje. Tada je uslijedila bitka, koju i Ambrozijanska kronika i Ferretinus dosta opširno opisuju, osobito ovaj posljednji. Bitka se vodila žestoko i krvavo; mnogo gubitaka pretrpješe i Genovežani, ali ipak izvojevaše konačnu pobjedu, te ova bitka bijaše veliki poraz za Veneciju. Mnogi glavni vojskovođe, među njima i glavni zapovjednik Andrija Dandolo, pogiboše, a preostali brodovi pobjegoše put Mletaka. Doriya je triumfirao, ali ipak prema Ferretinijevu izvještaju pokaza se velikodušnim prema Dandolovu tijelu; dade ga odnijeti u Korčulu, gdje na svečani način bi pokopano u mramornu grobnicu. Zadržavši se Doriya kraj mjesta bitke još četiri dana, otplovi napokon u slavi u svoj rodni grad Genovu, gdje bi svečano dočekan. Venecija je eto doživjela strahoviti poraz u teritorijalnim vodama svojega jadranskog gospodstva. Ali kao što ni onaj udarac od g. 1261., iako joj je mnogo škodio, nije mogao potpuno uništiti njezinu trgovinu na Levantu, ovaj joj je poraz u svojim konačnim posljedicama škodio još manje. Ona je ostala i dalje glavna gospodarica Jadrana, a u miru sklopljenom 25. svibnja 1299. Genova je u neku ruku priznala tu njezinu prevlast. Genoveško zauzeće Korčule bijaše samo jedna epizoda. Korčula ostaje i dalje mletačka, a posljedica bijaše od toga zauzeća za nju jedino ta, što je pretrpjela sigurno znatnu štetu bivši opljačkana. Ipak taj događaj za Korčulu znači to, da je bila važna točka mletačkog posjeda na Jadranu i da se je stoga veliki mletačko-genoveški sukob odrazio i na njezinoj povijesti.

¹⁸ U izdanju Muratorija vol. XII, p. 407—409.